

SVATÁ HORA

ČÍSLO 5 • 2006

MARIA
MATER DEI



Rozhovor s Pavlem Vernerem II.

Stavba nových varhan

Setkávání ministrantů na Svaté Hoře

Děti v kostele

Konec dobrý, všechno dobré

Katecheze o mši svaté XXI.

BASILICA
A. D. 1905.

Do nebe člověk nepříjde jen vlastním přičiněním. Představme si třešeň, říká sv. Augustin. Dítě toužebně vzhlíží k třešním, je však příliš malé, aby na ně dosáhlo. Co teď? Otec vezme dítě a vysadí ho nahoru k třešním.

S nebem je to stejné jako s těmito třešněmi. A s námi jako s tím dítětem. Otec je Bůh a jeho pomoc je milost.

Avšak, pokračuje Augustin, něco musí udělat i dítě: natáhnout ruku a dát si třešni do pusy.

Bůh působí, ale chce, abychom také my něco dělili. Při Posledním soudu řekne: „Pojďte, neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně“
(Mt 25, 34-36).

Jan Pavel I.

OBSAH

Úvodník

Naše volba **3**

Naše pravidelné otázky

Rozhovor s Pavlem Vernerem, 2. část **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Opravy na Svaté Hoře **13**

Stavba nových varhan **14**

Práce vysokoškolských studentů **15**

Ministrantská setkávání **16**

Zamyšlení

Děti v kostele **18**

Spiritualita

Dobrá kniha... **20**

Konec dobrý, všechno dobré **21**

Katecheze o mši svaté XXI. **23**

Informace

Bohoslužby, exercicie, úřední hodiny **24**



Detail kování zámku
v Kapli Matky ustavičné pomoci

Fotografie v časopise
Stanislav Příbyl, Jan Traxler,
Miroslav Zelenka a archiv Svaté Hory

Naše volba

Několik posledních měsíců jsme svědky takzvaného povolebního patu. Všichni jednají se všemi, všichni několikrát změnili své názory na ty druhé i sami na sebe a zdá se, že to nikam nevede.

Před volbami se kladl důraz na program. Strany objížděly naši zem a představovaly ideje, za které budou bojovat, a dávaly sliby, které určitě splní. V momentě, kdy se uzavřely volební místnosti a byly známy výsledky voleb, se situace jako mávnutím proutku změnila. Zásadovost byla tatam, snaha dohodnout se za každou cenu byla na prvním místě.

Když to vidíme, můžeme se spolu s Pilátem ptát: „Co je pravda?“ A stejně jako Pilát nedostaneme uspokojivou odpověď. Protože v těchto situacích je často pravda to, na čem se lidé prostě dohodnou a za pravdu prohlásí.

Nechci kritizovat ani politický systém ani politiky. Faktem je, že nejistota, která v době povolební panuje a která je daní za demokracii, není vůbec příjemná.

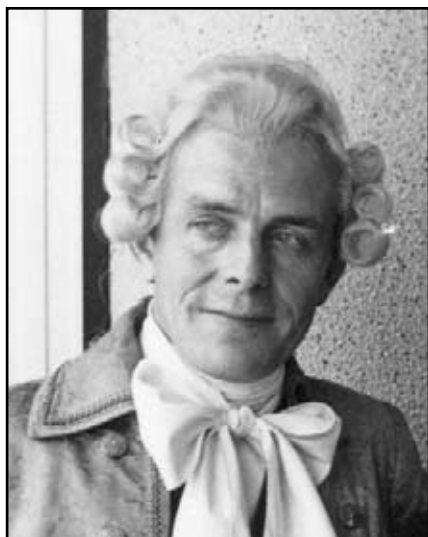
Nazýváme Krista Králem. Má to mnohem jednodušší než naši politici – jeho program je jasný, sliby mnohokrát osvědčené jako splnitelné a ten největší z nich, totiž vzkříšení těla a život věčný, ověřil tento Král sám na sobě, když vstal z mrtvých a sedí po pravici Otcově.

Ptejme se tedy, proč On, Pán takových kvalit, má tak málo příznivců? Je to zřejmě tím, že nejen dává ale i vyžaduje. A nespokojí se s málem. Chce všechno. Celý náš život, naši vůli, rozum i srdce. Dát se tomuto Králi na milost je nesmírně těžké. Pokud se toho ale odvážíme, máme jistotu života v prosperitě, totiž v plnosti.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

„Františku, v jednom mě nikdy

V minulém čísle jsme zveřejnili první část rozhovoru s Pavlem Vernerem, hobojistou a bývalým svatohorským ministrantem – zpěvákem. Ve druhé části se dozvíme více o jeho zážitcích coby profesionálního hudebníka a několik veselých příhod z cest po světě, kdy spolu se svými kolegy a přáteli „vyvážel“ českou kulturu.



Jako hudebník jste byl stále na cestách. Můžete se s námi podělit o některé své zážitky?

Nás umělce velmi často zvali na koncertování do ciziny, protože stát potřeboval peníze, a tak nás vysílali. Byli jsme pro ně totiž levní. Zrovna tak posílali týmy vědců. Můj bratr Petr byl velmi ceněným vědcem a také dosud je. V bytě v Dejvicích, v místnosti, ve které bydlel se svými třemi dcerami, měl také například hady a jiná zvířata, která zkoumal. Jako parazitolog jezdil někdy do Afriky, když například vymírala nějaká velmi vzácná antilopa. Já jsem zase koncertoval ve Spojených státech, Kanadě, Rusku či ve Španělsku, kde jsem byl dvacetkrát. Není možné, abych vyjmenoval, kde všude jsem hrál, kde jsem se seznamoval se světem. Bylo to za totality. Lidí, kteří mohli cestovat do zahraničí, bylo velmi málo, takže jsme vyprávěli o věcech, které doma zněly jako v pohádce. Doma nám třeba řekli: „Tak nám povězte, jaké to bylo v té Kanadě.“ Bratr i já jsme vytáhli fotografie a vyprávěli. Později jsem dělal i diapozitivy, kterých mám šest tisíc. Všechno jsme vyprávěli nejdříve mamince. Ta byla velkou autoritou a vždycky nám říkala: „Kdo přijedete z ciziny, hned přijďte ke mně a ukažte mi všechno, protože já jsem z toho nadšená, že poznáváte svět v cizině.“

Do ciziny jsem vlastně začal jezdit s Pražskou komorní dechovou harmonií, potom s Dechovým kvintetem, dále s Concertino Praga. To je soubor, který mě vyvezl do celého světa. Nejčastěji jsme byly dva hoboje a tři smyčce. Jezdili jsme, jak jsem již předeslal, do Kanady, do Spojených států. Dostali jsme se také až úplně na sever – do eskymáckých a indiánských teritorií. Tam jsou obyvatelé velice religiózní, mají ve svých táborech jak totémy tak katolické kostely. Moc rád vzpomínám na Vancouver, kde jsem se dostal do jednoho krásného katolického kostelíka. Celou jednu třetinu tohoto kostelíka měli indiáni. To už jsou ti, kteří žijí ve městech. Jsou tak usebraní během bohoslužeb. Usebranější lidi v kostele jsem viděl snad jen v Japonsku.

nedohoníš, a to je ten věk.“

Američanů si také velice vážím, jsou to radostní a impulsivní lidé, ale mají v sobě něco, čemu my dobře nerozumíme. Jednou jsem například zažil, že kněz přenechal duchovní promluvu určité dámě, která moc duchovně nevypadala, ale mluvila skvěle, jako všichni Američané. Na druhé straně Atlantiku, ve všech kostelích, když je pozdravení pokoje, lidé jdou i přes celý kostel, rodiny se objímají. Nám to připadá až příliš italské, teatrální, ale oni jsou takoví impulsivní, cítí to tak.

Jednou jsem byl s Naďou v La Salette. Ona se mnou moc nejezdí, na cesty moc není. Těnkrát jsem ji ale vzal do La Salette na 150. výročí zjevení. Byl to fantastický zážitek. Strávili jsme tam tři dny, bydleli jsme v autě, protože tam byly tisíce poutníků. V La Salette je kostel a kaple, ve které každý den od rána do večera byly slouženy mše svaté pro každou národnostní skupinu a těch tam bylo moc. A i my jsme se zúčastnili řady těchto bohoslužeb, protože jsme chtěli vidět ty národy.

Jezdím dosud do Bavorska a jezdím tam velmi rád a to vlastně celý můj umělecký život, často do orchestrů v Rosenheimu, Regensburgu a Traumsteinu. Hraji s nimi jako stálý host. Jsou to komorní orchestry, které mají vynikající sbory a výborné představitele. Nedávno jsem koncertoval na pozvání Reiner Schütze, který byl vychován u Regensburger Domspatzen, což je podobný chlapecký sbor jako Thomanenchor v Lipsku. Takový sbor je pak ještě v klášteře na Montserratu ve Španělsku, kde jsem měl to štěstí být několikrát na koncertě. Jedná se o sbor čtyřiceti chlapců, k tomu se pak přidávají členové konventu, někteří hrají dokonce i na nástroje. Byl tam jeden chlapeček, který hrál na hoboj. Držel jsem mu palce, protože jsem věděl, jak je to těžké. Pak jsem mluvil s jedním z nich. Říkal mi, že mají oproti ostatním dětem velmi tvrdý život. Vypadá to, že si jen tak hrají, ale musí toho umět mnohem víc. A v Německu se to také projevuje. Tam není městečko, kde by nebyl úžasný varhaník. Jsou tam úžasně vypracované sbory a orchestry a lidé chodí i na dvacet zkoušek, samozřejmě zadarmo. Je to pro ně čest! Mají k tomu úplně jiný poměr. A na sólové party si naberou profesionály. To nejde, aby hráli amatéři. Berou si od nás dechové nástroje a někdy jedu i sám. Tu a tam je to také strastiplná cesta. Vzpomínám si, že jsme tam o Vánocích hráli Weihnachtsoratorium od J. S. Bacha, ve kterém se střídají anglické rohy s hobojem. Je to tedy velmi náročné. Těch pět set kilometrů jsme jeli devět hodin v hrozně špatném počasí, jen krokem, pomalinku, protože okolo nás neustále padala auta do příkopu. Byla to doopravdy tak hrozná cesta, že jsem si říkal, že už tam asi nikdy znovu nepojedu. Ale jak mě pozvali, jel jsem zase. Z té cesty jsem měl opravdu obrovský strach, protože jsem jel na letních pneumatikách, což v prosinci u auta samozřejmě správně být nemá. A to se pak jede pomalinku, protože jsem nemohl včas zabrzdit. Když jsem ale přijel domů a poslouchal nahrávky, které jsem od nich dostal, tak to stálo za to. Oni tam

vždycky všechno natočí. Jednou mě pozvali na sólový koncert, abych si zahrál s bývalým koncertním mistrem z mnichovského rozhlasu. To byla pro mě čest.

Jaká hudba je Vašemu srdci nejbližší? Co zkrátka máte rád?

Zaměstnaný jako hobojista jsem od roku 1953, kdy jsem začal pracovat a to ještě jako žák Konzervatoře. Poznal jsem opery, operety, ohromný repertoár symfonických orchestrů i komorní hudby. Málokomu je dopřáno, aby byl na stejném postu téměř pětadesát let, jako mně. Je to díky okolnostem a také mým dětem, které jsou tak výborní hudebníci, že musím stále cvičit, abych jim stačil. Dvacet let jsem učil na Konzervatoři, mám hodně žáků ve všech orchestrech, i v České filharmonii. Někteří učí i na AMU. Jsou mojí pýchou. Občas se stýkáme. Víím, že každý z těchto žáků má ve svém srdci takovou komůrku, která je u každého jiná. To neznamena, že by neměli rádi několik slohů najednou. Někdo má rád renesanci, jiný středověkou hudbu. Těch, co mají rádi barokní hudbu, je více a největší skupina jsou milovníci klasicismu a romantismu. Období je mnoho a osobních vlastností také, takže každému sedí něco jiného.

Co se týče mě, mým celoživotním kamarádem je František X. Thuri, který se mnou léta letoucí učil na Konzervatoři, teď je tam sám. A potom můj syn Michal, který učí velmi zuřivě fagot. Je to výborný profesor. Musím říci, že je o mnoho lepší než já, protože já byl rozptýlen tolika komorními soubory, že jenom, když je mám vyjmenovat, paměť selhává. Vedle zaměstnání ve FOKu, které bylo velmi náročné, to byla Komorní harmonie, Pražský komorní orchestr bez dirigenta, který často jezdil do ciziny, a Sebastian orchestr. Protože jsem se stal laureátem Pražského jara, dostal jsem se do tohoto prestižního orchestru, který se skládal právě z vítězů této soutěže. Cestovali jsme po světě a hráli s nejlepšími sólisty, například se Svjatoslavem Richterem, s Waltrem Kampfem. Dále potom Dechové kvinteto ve skvělém obsazení filharmoniků. Ale mou hlavní láskou vedle Verner Collegia byla Musica da Camera Praga. S nimi jsme objeli svět několikrát za čtyřicet, přesněji řečeno třicet devět let činnosti. A nakonec Ars rediviva. Tam jsem se setkal s nejdůkladněji prováděnou barokní muzikou. A právě ta mě nejvíce uchvátila, ta barokní muzika. My jsme hráli nejdříve v pěti, samé takové velikány jako jsou Händel, Bach a Zelenka. To je hudba, která vyžaduje naprosto všechno. Nejen duchovně, ale i fyzicky a technicky je to velmi náročné. Salutuji před každým, kdo dokáže zahrát Zelenkovy triové sonáty. Jsou nesmírně těžké. A my jsme je natočili všechny s Milanem Munclingerem. Nebyl to sice originál, protože originál jsou dva hoboje, zatímco my jsme hráli hoboje a housle. Tenkrát se taková hudba vůbec neprovozovala a soubor Ars rediviva byl téměř ojedinělý. Nechci se nikoho dotknout, barokní hudbu dělali i jiní, například František X. Thuri psal barokní mše, které jsme hráli v kostele. Ale to nebyla ta špička, nebylo to Rudolfinum a Smetanova síň. Pro špičkové publikum byla Ars rediviva. Lidé byli úplně bez sebe. My jsme měli takové publikum, které bylo fanaticky přikloněné k barokní muzice. Ta doba už je dnes pryč. Byl tak obrovský zájem, že bylo stále vyprodáno, a to jsme měli dva koncerty: jeden vždycky v sobotu večer a druhý v neděli dopoledne. Rudolfinum bylo tak nabitě, že lidé seděli nejen na sedadlech a v uličkách, ale dokonce i kolem nás na podiu. Bylo to také zásluhou Milana Munclingera, dej mu Pán Bůh věčnou slávu. On byl především znalec, ohromný vědátor, měl promyšlené a nastudované, jak se zdobí hudba ornamenty v baroku německém, jak v baroku Fran-

cie. To je velice rozdílné. Jemu šlo hlavně o to, aby to nebylo samoučelné. Já jsem z toho samozřejmě tyl, protože jsem dostal tu úžasnou příležitost natočit s ním například všechny Telemannovy hobojové koncerty. Telemanna miluji. To je nejvrcholnější baroko. Právě to, co jsem se naučil v Redivivě, byla zásada, že zdobení hudby není nikdy samoučelné a že musí vycházet z té hudby. Ozdoby nesmí být ani triviální ale ani příliš vyumělkované. Jde o to, aby to nebylo obyčejné. Barokní hudba má tu velikou možnost, že si do ní člověk může přinést sám sebe. Má dokonce daleko větší možnost do ní vnést své srdce než například při interpretaci Antonína Dvořáka. Jemu se klaním, před jeho hudbou klečím, protože kdykoli jsem ho hrál, tak mě dohnal k slzám. Například to bylo vždycky u Novosvětské, i když jsem ji hrál snad tisíckrát. Ale tam se neodvážíte změnit ani notičku. Nebo v Mozartovi: já bych se tam neodvážil něco přidělat. Jednak proto, že je to dokonalá hudba, ale také proto – jak prý řekl Josef II. – že je tam mnoho not. Mimochodem, Josef II. asi nebyl hloupý, ale v případě kritiky Mozarta se nechal vyprovokovat svými rádci. Mozart je dokonalost sama, úchvatná hudba doby rokokové a klasické. Je fakt, že se nikdy nespletl a nemusel se splést, protože všechno, co složil, je perfektní. Chci říct, že právě ten Mozart, což vím až dnes, je těžký až nejtěžší k interpretaci. Ředitel Konzervatoře Václav Holzknecht, se kterým jsem se dost přátelil, protože on mě měl za docela vzorného žáka, a který mě později přijal na Konzervatoř jako profesora, říkal, že ze všeho nejtěžší je interpretovat Mozarta. My jako mladíci nabití technikou, kteří pět hodin denně cvičili, jsme si říkali: „Mozarta? To zahráji jako nic!“ Dnes vím, že to bylo hloupé, vím, jak je každý tón důležitý. Vzpomínám si na Svjatoslava Richtera, který hrál s námi pod vedením Peškovým v Sebastian orchestru, jak jednou při snídani, když jsme se bavili a chválili jeho virtuózní hru, řekl: „Mozarta? Ne, neumím Mozarta. Umím trochu Haydna. Mozarta by dobře zahrál možná nějaký jiný klavírista, ale já neumím Mozarta. A to říkala taková světová špička, jako byl Svjatoslav Richter. Pochopil jsem to a vím to také z mezinárodních porot, kam jsem byl několikrát povolán, například Concertino Praga nebo v Bayreuthu. Mimochodem, byla to pro mě pocta a zároveň velký objev, protože jsem se tam sešel se samými hudebními fanatiky jako jsem já a stejně starými pány. Byl tam německý hobojista, francouzští flétnisté, fagotisté – jeden z Německa, jeden z Jugoslávie – to byl znamenitý chlápek – klarinetista z Vídně a další. Byla to taková dobrá společnost, všichni staří mazáci, buď v produktivním věku nebo i po něm. A ti všichni věděli, že na Mozartovi se pozná, kdo co umí. Takže jsme soutěžícím hodně zadávali hrát Mozarta, a na něm vybuchlo nejvíce lidí. Baroko a Mozarta nezvládli ani ti, kteří výborně zahráli Straussův koncert. Prostě je to hudba náročná na preciz-



nost, dokonalost a čistotu. Byla to velmi tvrdá soutěž. Přišlo tam více než dvě stě soutěžících, a konkurence byla skutečně světová. Soutěžící byli Američané, další byli z Chile, Japonska, Číny. Byla tam jen jedna jediná Češka, která bohužel v té konkurenci neuspěla. Vyhrát totiž takovou soutěž je natolik prestižní záležitostí, že máte otevřené dveře doslova na celém světě. Třeba ve Spojených státech, když je konkurz do věhlasného orchestru, tak tam přijde například dvě stě klarinetistů, sto osmdesát flétnistů nebo padesát hobojistů. Takový poměr na světě je, hobojistů je vždycky méně, protože si musí kupříkladu vyrábět strojky a je to nástroj velmi fyzicky náročný.

Které dílo považujete za největší výpověď víry nebo modlitbu?

Záleží, který sloh máme na mysli. Renesance má úžasná vokální díla psaná pro vatikánskou Sixtinskou kapli, například Palestrinova. Ale já si myslím, že tuto hudbu přeci jenom my, lidé dnešní doby, nemáme tak zažitou, protože ji neprovozujeme. Poslechneme si to se zbožnou úctou a obdivem, ale tam to končí. Co mně připadá jako nejhlubší, tak to jsou mše Jana Dismase Zelenky. Když přijde Agnus, to je tak hluboká hudba, že se v ní ozve něco, co je u Johanna Sebastiana Bacha jen někde. Každý ze skladatelů má takové momenty, ale ty jsou rozptýlené a ředěné. Když se ptáte na největší výpověď víry, tak bych uvedl třeba Zelenkovu Missu dei Patris nebo další mši – Missu Sanctissimae Trinitatis. Všechny ty mše jsou zajímavé tím, že zrovna Agnus Dei je velmi hluboké. Když si vzpomenu na to, co jsem prožil před pár dny... Byl jsem v Německu, kde jsem si zahrál největší Mozartovu mši – Missu c moll. Ta má takový úvod: je to tak hluboká mystická hudba, že se skutečně dotýká Bacha a Zelenky. Pro mě se vykristalizovala Mozartova osobnost tím, že jsem si všiml, že když o něco jde, komponuje v barokním slohu, například v Händelově stylu. Je to najednou, když chce něco říci tímto způsobem, a pak zase přijde ta jeho lehkost a sluníčko.

Co dál? Třeba Bach: Matoušovy pašije. Tam jsou místa, která lze poslouchat jen na kolenou. Takhle já bych setrval u toho Zelenky, Bacha a třeba i Mozarta. Mozart bývá líčen jako člověk, který byl spíše lehkomyšlný, ale v jeho hudbě se ukazuje, že byl jiný. Byl to hluboce věřící člověk. Dále Beethoven a další. Zkrátka, v každém období vyrostl titán, který to dotáhl do takové dokonalosti, že je vlastně nepřekonatelný, a potom přišel jiný styl.

Rád bych něco řekl k Telemannovi, mému miláčkoví. Komponoval do vysokého věku, bylo mu přes devadesát. Byl to asi nezlomný chlapík. Za jeho života se změnil hudební styl a on dokázal na stará kolena skládat v novém i starém slohu. A tak tento Telemann uměl napsat dokonce v tom svém stáří klasický koncert, v němž překonal to baroko, které měl zažité. Jak se říká, to těžké baroko. Ale baroko je velice lehká hudba, když se chce. Například napsal jeden hobojoový koncert d moll, který nazval Mondschein – Měsíční světlo. Všichni známe Smetanovu Vltavu, ty úžasně tóny flétny,



Madona (kresba Pavel Verner)

kteří vyjadřují zurčení jejího pramene. A Telemann v baroku udělal totéž: do partitury posadil smyčce. Jeden hraje kvartoly, jeden hraje trioly velké, jeden trioly malé, další do toho dvaatřicítka a všechno to vytváří takový zvláštní stříbrný dojem. Opravdu jako svit měsíce. A za tím je improvizace hoboje. Telemann ji napsal jen v půlových notách – a dělej si s tím, co chceš. Tady platí to, co jsem říkal o baroku: že si tam člověk přinese sám sebe a může si s tím naložit, má-li vědomosti, jak chce.

Co by se stalo, kdyby byla hudba i dnes běžně provozována v rodinách? Dnes je v kurzu konzumní kultura, kdy se děti posadí k televizi, pustí se jim CD, a pak se divíme, že neumějí zpívat. Co byste doporučil rodičům malých dětí?

Ano, teď se budu rdít... Protože já vím, co bych jim doporučil, ale ve vlastních rodinách jsem to zatím nedokázal. Moje děti mají báječné a nadané děti. Mám pět vnuků a jsou všichni výborní, ale často se stává, že jejich rodiče chtějí, aby byli ještě mnohem lepší, než jsou oni sami, a tak jsou k nim velmi nároční a kritičtí. To je věc lásky. V Německu se setkávám s rodinami a vím, že je tam o hodně jiná situace než u nás. Rodiče i děti chodí na zkoušky sboru. Když děti vidí své rodiče, jsou přitahovány jejich příkladem. Tam, když přijdete na zkoušku – jen to kvete tou krásou holek a kluků, kteří tam přijdou. A přitom počítač, televizi a CD přehrávač mají doma také. Sbory jsou plné mládí, protože děti jsou od rodičů infikovány. Všechno to začíná v těch rodinách, takže tam třeba není takový průšvih, že by hoch seděl jen u počítače a na žádný nástroj se nenaučil. Tady u nás to bude asi trochu těžší. U nás nechodí ani publikum na koncerty. Narvané Rudolfinum, jak jsme o tom mluvili, je minulostí. Kdysi když kulturní lidé byli stále infikováni hloupou politikou a ideologií, byli hladoví po tom, co je krásné, vznešené a duchovní, i když nebyli nábožensky založeni. Každý totiž toho Pána Boha v sobě má. Zjistí to třeba pozdě, až umře, ale všichni ho v sobě mají.

Právě František Thuri byl takový člověk, který po této stránce vykonal gigantický kus práce. Vráťm-li se do svého dětství, a to byla doba, kdy stará hudba nebyla známá, byli jsme vedeni k hudbě, i když ne k baroku. Maminka zpívala operní árie a kostelní písně a tatínek hrál nejstarší nám známou hudbu – Mozarta. Hrál ho asi krásně, protože když jsem později seděl v orchestru a slyšel jsem klavírní koncert D dur, jak ho někdo hraje mistrovsky, doprovázel jsem ho vždycky s dojetím. Bylo to proto, že jsem jako dítě slýchával tátu, jak to hrál jakoby lépe. Ve skutečnosti to tak nemohlo být. Táta to musel hrát o hodně hůř, protože byl výborný amatér, ale amatér. Ale to dětské srdce to přijalo takto a už při tom zůstalo. Mnohé rodiny mají smůlu, že jejich děti toto nepoznají. Zaplať Pán Bůh, že je dají alespoň do skauta. Dostanou se na bohoslužbu a jsou třeba pod vedením hodných lidí. Vedle nás v celém domě není ani jedna rodina, kde by se zpívalo. Potom jim ty vyšší věci unikají. Nesmíme se pak divit, že naše koncertní sály zejí prázdnotou. Kdyby v Praze nebyli cizinci, tak na koncert nepříjde téměř vůbec nikdo. Zatímco když se dostanu do Německa, Anglie nebo do Japonska, jsou v sále jen domácí lidé a je úplně plno. Mají k tomu naprosto jiný vztah.

Mluvil jste o Františku X. Thurim, který bývá nazýván posledním žijícím barokním skladatelem. Je známo, že jste velcí přátelé. Povězte nám něco z vašich společných příběhů...

František Thuri udělal to, že ve zlé době komunismu shromáždil okolo sebe hudebníky, které doslova zfanatizoval. To on uměl: jednak hudbou, ať tou starou, kterou přinesl, nebo tou, kterou zkomponoval, jednak přátelstvím, které se mezi lidmi tvořilo. Měl výborný sbor. Dosud vede České madrigalisty. A dokud byl varhaníkem u Všech svatých na Pražském hradě, chodili jsme tam v neděli i jindy přes týden koncertovat, nebo si s ním při mši zahrát, prováděli jsme jeho duchovní díla, mše a kantáty, a těch napsal mnoho. Nedokážu vyjmenovat všechno, co pro nás udělal. Například pro mě napsal hobojoyé koncerty, které jsme tam hráli. Vždycky jsme sehnali pár dobrých hudebníků. Chodili tam hrát různí lidé. Někdy to byli i jazzmani, kteří si šli zahrát do prostředí kostela. Bylo úžasné, jak hrál na varhany, každého doprovodil, a to jeho zázemí tvořilo mnoho lidí, kteří nebyli jen členové jeho sboru. Bylo jich prostě hodně. A když se přišla dělat jeho věc, třeba ke sv. Ignáci na Karlovo náměstí, tak to byl velikánský sbor a orchestr. Všichni to dělali s nadšením a láskou. Pak se šlo na pivo, bylo to spojené s takovým velikým kamarádstvím.

Mám s ním osobně velice přátelské kontakty. Měl jsem je jako profesor. František má jedinečnou povahu a když je s ním člověk chvíli, zajímavý zážitek na sebe nenechá dlouho čekat. Jeden vám řeknu: byli jsme jednou ve Španělsku jako soubor profesorů dechového oddělení Konzervatoře. Dva hoboje, dva klarinety, dvě rohy, dva fagoty. V Salamance jsme odehráli koncert. Přihlásili se tam k nám studenti, s nimiž jsme si celý večer povídali o hudbě a úplně jsme je zfanatizovali. Když jsme zalezli do toho nejlevnějšího hotelu, protože se vždycky strašně šetřilo, byla nám v pokojích příšerná zima. Leželi jsme v zimmíku v posteli, byly asi dvě hodiny ráno. František se probudil, vstal, jako mátoha šel k oknu a říká: „Co to slyším! To jsou přece madrigaly Monteverdiho a Lottiho.“ Ti studenti si zjistili, kde bydlíme, sehnali jejich sbor a ráno ve dvě hodiny nám přišli zpívat pod okna. Vylezli jsme na balkón a já jsem to natočil. Podobné snímky, máme jich víc, mám velmi rád a někdy si je s Františkem u piva přehráváme. Anebo další příběh: Přijeli jsme do jihošpanělského města, myslím, že se jmenovalo Valderobres. Po koncertě zase přišli mladí lidé a chlubili se nám, že také hrají. „Na co hrajete?“ ptal jsem se. A jeden z nich řekl: „Já hraji na varhany.“ Já na to: „No, tady ten vedle mě (František Thuri), to je varhaník z Pražského hradu.“ „On hraje na varhany?“ byli plni nadšení. „Chcete si zahrát na varhany?“ ptali se nás. A František, že jo. Kluk utíkal k faře, vzal kámen, mrštil ho nahoru, tam to zacinkalo, vylezl páter v pyžamu, a oni křičeli: „Don José, je tady varhaník z Prahy, z Pražského hradu, hod'te nám klíče!“ Ale on přišel sám, v pyžamu, na tom nějaký kabátek a šli jsme do kostela. Za námi šlo mnoho zvědavců, náhodných kolemjdoucích. Bylo strašně pozdě, asi půl jedné, když jsme přišli na kruchtu. Já měl s Františkem sehráno spoustu věcí, takže jsme celou dobu hráli na hoboje a varhany. Neměli jsme s sebou noty a tak jsme spustili

Františkovu Fantasii tristis, kterou jsme uměli nazpaměť. Je to taková vznešená a závažná skladba. Když jsme skončili, kněz začal vykřikovat: „Počkejte!“ A utíkal na faru a přinesl magnetofon a položil ho dolů na oltář. Pak vyběhl nahoru, nechal to nějakému poskokovi zapnout, přišel za námi a říkal: „Zahrajte mi to ještě jednou, já bych si to moc rád natočil!“ Tak jsme to zahráli ještě jednou. To už se do kostela řítily lidé, kteří „pochlastávali“ po barech – to je španělský způsob života. Ty takzvané bary jsou takové milé hospůdky, které jedou až do rána. No a tak se ti lidé z těch hospůdek začali hrnout do kostela. Když viděl don José, že přicházejí lidé, tak rozsvítil celý kostel – to přilákalo další. Za chvíli se naplnil kostel k prasknutí, dole stál ten páter u magnetofonu, a když jsme po půl hodině přestali, tak na nás křičel: „Otra vez barocco, otra vez barocco, por favor!“ Tak jsme hráli další věci, ale pak už jsem na hoboj nic zpaměti neuměl, tak hrál Franta sám. Skončilo to nakonec tak, že zahrál několik svých fantasií, a na závěr jsme všichni hráli Lurdskou píseň, a oni ji zpívali rychle. U nás se to tak tahá a zpívá pomalinku. Museli jsme rychle přivyknout jejich tempu. A oni ti lidé zpívali, čistě, i když měli ty koňaky v hlavě, bylo to nádherné.

František má velké zásluhy, zvláště o duchovní hudbu. Je nešťastný, že se jeho hudba nepoužívá k liturgii. Na druhou stranu to chápu. Někdo přijde do chrámu, slyší jeho mši a rozumí jí, tak ho to srazí na kolena. Ve spojení s eucharistií jde o úžasný duchovní zážitek. Je ovšem pravda, že první je ta eucharistie a potom hudba. Jsou to dva názory a Franta se s tím nemůže ztotožnit a smířit. Je to kus jeho bolavé duše. Snad se najde duchovní, který dokáže věřící pro tuto hudbu nadchnout a tak ji vrátit tam, kde ji František chce mít a kde je důvod jejího vzniku.

Jinak má František obrovské úspěchy a to nejenom v duchovní hudbě. Napsal spousty koncertů a kromě jiného veliké dílo Vodní hudba pro Český Krumlov. Byl jsem na premiéře, to bylo velkolepé! Recitace na vltavské hladině, gregoriánský chorál, gotická a renesanční hudba, tance a gavotty, hudba, která se dotýkala srdce. Jak se v Krumlově střídaly šlechtické rody, tak se střídá styl Františkovy hudby: renesanční, barokní, klasická a i moderní. Byl to dobrý nápad: každý rod dostal svou vlastní hudbu. František ovládá všechny styly: renesanční trochu, ale hlavně baroko a klasiku. Takže to je František. Dej mu Pán Bůh hodně inspirace a zdraví, které mu hapruje, jako každému staršímu pánovi, i když on je o pět let mladší než já. Vždycky mu říkám: „Františku, v jednom mě nikdy nedohoníš, a to je ten věk.“

S Pavlem Vernerem hovořil P. Stanislav Příbyl



Verner Collegium

Zprávy

ze Svaté Hory

- ❑ V sobotu 9. září v 17 hodin měli mši svatou v bazilice Maltézští rytíři a Maltézská pomoc. Mši svatou sloužil strahovský opat Michael Josef Pojezdny.
- ❑ Ve dnech 10. – 19. září se P. Stanislav Příbyl zúčastnil setkání představených redemptoristů z regionu Evropa – Sever, které se konalo ve Vídni. Na setkání byl přítomen generální představený P. Joseph W. Tobin. Na tomto zasedání evropští redemptoristé analyzovali pastorační potřeby, s nimiž se při své práci setkávají, podnikli společnou pouť do Mariazell, navštívili hrob sv. Klementa Hofbauera ve Vídni a plánovali další činnost do generální kapituly, která se bude konat v roce 2009.
- ❑ V sobotu 23. září v 10.30 měl primiční mši svatou ve své rodné farnosti v Hrochově Týnci na Chrudimsku P. Jan Paseka, dlouholetý ministrant na Svaté Hoře, který nyní působí jako kaplan v Poděbradech. Do jeho kněžské služby mu přejeme a vyprošujeme hodně sil a Božího požehnání.
- ❑ Ve čtvrtek 28. září v 10 hodin se konala Národní Svatováclavská pouť ve Staré Boleslavi, na níž již tradičně účinkovaly sbory z Příbrami – Svatohorský chrámový sbor a Komorní smíšený sbor Dr. Vladimíra Vepřeka. Bohoslužba byla přenášena stanicí ČT2.
- ❑ V pátek 6. října předal P. Stanislav Příbyl kardinálu Miloslavu Vlkovi dopis s žádostí o návštěvu papeže Benedikta XVI. na Svaté Hoře v září roku 2007 při příležitosti papežské cesty do České republiky. Úspěch této žádosti závisí na rozhodnutí České biskupské konference a samozřejmě i na našich modlitbách.
- ❑ V neděli 8. října v 9 hodin byla mše svatá ze Svaté Hory přenášena na stanici ČRo 2 – Praha. Po bohoslužbě bylo možné – tak jako obvykle – obracet se telefonicky se svými dotazy a duchovními problémy na celebranta.
- ❑ Ve čtvrtek 12. října v 9.30 přednesl P. Stanislav Příbyl úvodní duchovní slovo na Kněžském dnu v Pastoračním středisku v Praze-Dejvicích na téma Chaos a řád.
- ❑ V neděli 15. října v 9 hodin byla mše svatá ze Svaté Hory přenášena poprvé Radiem Proglas. S ředitelem P. Martinem Holíkem bylo dohodnuto, že přímý přenos bohoslužeb ze Svaté Hory bude každou třetí neděli v měsíci.
- ❑ Ve čtvrtek 19. října se P. Stanislav Příbyl setkal s ředitelem Divadla Příbram MgA. Petrem Bednářem. Hovořili spolu o budoucí spolupráci v kultuře, o koordinaci kulturních akcí a o možnostech představení vánočních her Divadla na Svaté Hoře.
- ❑ V neděli 29. října v 9 hodin sloužil v bazilice mši svatou novokněz P. Jan Paseka, který jezdil jako ministrant na Svatou Horu od svých dvanácti let spolu s dalšími chlapci z Hrochova Týnce.
- ❑ V neděli 29. října večer připutovali na Svatou Horu poutníci z Jižní Koreje se svým knězem. Měli mši svatou s uctíváním milostné sošky a následným výkladem o Svaté Hoře.
- ❑ V pondělí 30. října byla zahájena rekonstrukce interiéru baziliky. Více na jiném místě tohoto časopisu.



Interiér baziliky v rekonstrukci

Opravy na Svaté Hoře

V ROCE 2006 PROVÁDÍME DALŠÍ OPRAVY A ÚDRŽBU AREÁLU SVATÉ HORY.

■ **V kapli Zvěstování Panny Marie** stále zbývá pozlatit některé detaily.

■ **Příprava montáže kamerového systému.**

První část systému CCTV byla instalována v závěru roku 2005. V letošním roce nás mělo čekat jeho rozšíření v hodnotě necelých 2.000.000,- Kč a instalace LCD televize do kaple sv. Ignáce, kde jsme chtěli vytvořit kapli pro rodiče s malými dětmi. Vlivem neustálých personálních změn na Ministerstvu kultury ČR se situace vyjasnila až v těchto dnech – dostali jsme příspěvek 350.000,- Kč. Za tyto peníze pokročíme v systému CCTV v interiéru baziliky a v ambitech. Naším úkolem je zaplatit podíl 10 % ke státní dotaci, což činí 35.000,- Kč pro tento rok.

■ **Zádveří v muzeu.** Pro větší úsporu tepla chceme nechat zhotovit do muzea prosklené zádveří za přibližně 50.000,- Kč, které se v těchto dnech vyrábí.

■ **Oprava interiéru baziliky.** Díky aktivitám poslanců jsme v letošním roce dostali 4.000.000,- Kč na opravy baziliky. Opravy probíhají od 30. října a mají být hotovy na konci roku. Bazilika je uzavřena. Bohoslužby probíhají v Pražské kapli, což se odráží v návštěvnosti Svaté Hory. V rámci rekonstrukce interiéru baziliky bude odvlhčeno zdivo, pořízeno efektivnější topení, nové lavice a nové osvětlení. Bazilika tak bude mít za sebou všechny opravy. V průběhu druhého týdne oprav byla na západní stěně objevena malířská výzdoba, která pravděpodobně pochází z poloviny 18. století.

■ **Oprava krápníkové kaple sv. Máří Magdalény.** Grant ve výši 230.000,- Kč byl použit na první etapu obnovy kaple sv. Máří Magdalény. Byly zjištěny příčiny vlhkosti, opraveny některé detaily štukových plastik

a freskových maleb, poškozených vlhkostí. Při průzkumu se zjistilo, že většina krápníků je ve vážném stavu. Začalo se s jejich fixací.

■ **Kromě velkých oprav** jsme provedli mnoho prací, které jsou na pomezí údržby a oprav. Začali jsme s opravami omítek na sloupech v ambitech, kde je štuková vrstva a barva poškozena nevhodnými materiály, které byly v minulosti používány, následkem zasolení omítky a uložení dlažby na dolním ambitu do betonové směsi ve 30. letech 20. století. Dlažba zasazená do betonu způsobuje, že vlhkost a soli mohou unikat pouze zdí a tak poškozují omítku. Rozsah poškození omítek je takový, že uvažujeme o generální rekonstrukci pláště, což by ovšem byla akce za desítky milionů.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Příbyl, CSsR



Restaurátor pořizuje sondu v bazilice

Stavba nových varhan na Svaté Hoře

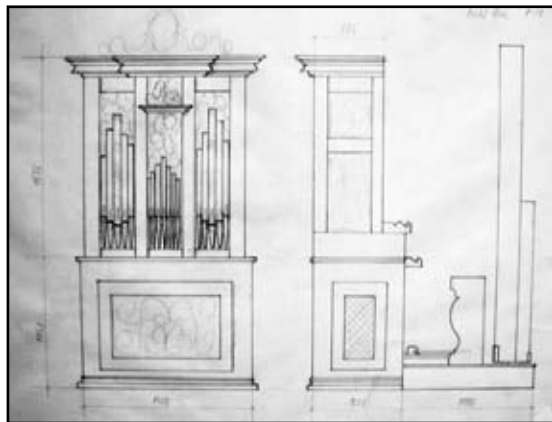
V posledních dnech měsíce září se byla zahájena první etapa stavby nových varhan – stavba nového mobilního chórového nástroje.

O špatném stavu současných varhan na Svaté Hoře a nutnosti jejich výměny toho bylo již hodně napsáno i řečeno. V září se podařilo za pomoci dobrodinců Svaté Hory a členů Matice svatohorské, jakož i některých sponzorů shromáždit částku potřebnou pro zahájení stavby menších chórových varhan, které budou dočasně řešit problémy se stávajícím nástrojem, který bude časem demontován.

Stavby varhan se ujal varhanář Vladimír Šlajch z Borovan, známý stavbou nástrojů jak v České republice, tak i u západních sousedů. Jeho varhanářská dílna se zabývá i restaurováním historických nástrojů. Posledními z nich byly jedinečné barokní varhany v klášteře Plasy.

Nový nástroj bude rozdělen do několika modulů tak, aby byl snadno transportovatelný. Bude se skládat ze dvou na sebe postavených varhanních skříní, každá bude se samostatnou klaviaturou, celková výška nástroje bude cca 2,5 m. K nástroji bude patřit navíc pódium s pedálem (klávesnicí pro nohy) a k němu náležející píšťaly.

Po dokončení první etapy, tj. stavby chórového nástroje umístěného v lodi basiliky v září roku 2007, se samozřejmě počítá i s realizací druhé, finančně mnohem náročnější etapy, stavby velkých varhan na západním kůru. Poté bude malý nástroj sloužit už výhradně pro vnější prostory Korunovačnického oltáře a v bazilice pro doprovod nešpor a koncerty duchovní hudby.



Celková suma potřebná na stavbu malého nástroje se blíží 3,5 milionu Kč (z toho první záloha činila 800 tisíc Kč). Proto byla zahájena benefiční akce „Každý návštěvník alespoň 1€ = 30 Kč na nové varhany“, při níž je možné podpořit stavbu varhan:

- zakoupením pohlednice (30 Kč / 1 €) s motivem Svaté Hory a nových varhan
- zakoupením poukazu na CD s nahrávkou nových varhan

- zasláním daru na účet Matice svatohorské, č. ú. 19-523967309/0800
- složením peněžitého daru v libovolné výši (u pokladny ve Svatohorském poutním muzeu nebo v sakristii)
- sponzorování jedné z deseti největších viditelných cínových píšťal částkou přesahující 100.000,- Kč (jméno dárce bude vyryto na varhanní píšťale nových varhan, dárce bude při svěcení varhan obdarován pozlacenou kopií této píšťaly).

Další informace podává leták, vyhotovený ve třech jazykových mutacích (česky, německy, anglicky), který je k dispozici ve Svatohorském poutním muzeu i v prostorách svatohorské baziliky a je též na třetí straně obálky tohoto čísla časopisu. Prostředky na stavbu varhan do plné výše cca 3,5 miliónu Kč je třeba shromáždit do září 2007, kdy je plánováno svěcení nového nástroje. Děkujeme za Vaši štědrost.

Pavel Šmolík

Práce vysokoškolských studentů o Svaté Hoře

V loňském akademickém roce se Svatá Hora stala námětem několika prací vysokoškolských studentů, a to jak diplomových tak seminárních. Jednotlivé práce pojednávají o Svaté Hoře z různých úhlů pohledu a z odborné stránky objasňují její význam pro daný historický i současný kontext.

Seminární práce, kterou vypracovala Růžena Černá, v kostce zachycuje působení Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele na Svaté Hoře. Autorka se zaměřuje zejména na správu Svaté Hory redemptoristy na přelomu 19. a 20. století. Velmi zajímavé je zpracování událostí roku 1895 krok za krokem s využitím svatohorských kronik a jiných dobových pramenů, které, jak je autorkou podrobně rozpracováno, také pojednávají o lidových misiích, jež redemptoristé ze Svaté Hory v blízkém i vzdálenějším okolí hojně konali.

Jakkoli byl přelom a první polovina 20. století obdobím rozkvětu působení redemptoristů, patří doba druhé poloviny 20. století, jak tomu ovšem bylo i na jiných místech naší země v době komunismu, k nelehkým kapitolám v dějinách Svaté Hory. Terezie Prágrová ve své diplomové práci zpracovala právě dění na Svaté Hoře v letech komunistické perzekuce. Též na základě historických pramenů a svědectví pamětníků shrnuje politicko-společenský kontext, kterému církev obecně musela v době čtyřicetileté totality čelit.

Třetí práce – diplomová práce Jany Trefné na téma Poutní místo Svatá Hora a její význam pro cestovní ruch na Příbramsku – jaksí kontinuálně navazuje na předchozí práce v tom smyslu, že se věnuje nedávné minulosti a především současnosti. Autorka se v ní zabývá novým trendem, který je stále více patrný nejen na Svaté Hoře ale také na jiných poutních místech u nás. Kromě poutníků, které odborná terminologie cestovního ruchu řadí k účastníkům religiózního cestovního ruchu, přichází na Svatou Horu stále více návštěvníků, kteří ji vyhledávají jako turistický cíl. Vzhledem k těmto skutečnostem práce analyzuje návštěvnost Svaté Hory jako takové i její význam pro návštěvnost Příbrami a okolního regionu a to na základě rozboru služeb, které toto místo oběma segmentům nabízí, infrastruktury a propagační činnosti. Několik kapitol je věnováno také provoznímu a ekonomickému zabezpečení poutního místa.

Na základě konzultací, rozhovorů, doporučených zdrojů informací, archivních materiálů a dalších forem spolupráce autorek se Svatou Horou tak vznikly hodnotné práce, které jsou pro Svatou Horu velmi přínosné. Tímto se Svatá Hora stává námětem odborné činnosti, což zvyšuje její povědomí nejen v kruzích akademických ale i mezi veřejností. Při psaní prací tohoto typu přicházejí ke slovu i historické prameny, jejichž studium odhaluje roušku dávné minulosti, objasňuje některé skutečnosti a může být i podnětem pro obnovu zapomenutých tradic a inspirací k novým aktivitám. Práce jsou pohledem člověka přicházejícího a zajímajícího se o Svatou Horu zvnějšku, což v mnohém staví velmi užitečné zrcadlo těm, kteří pečují o Svatou Horu, aby byla i nadále místem, kde se návštěvníci, ať už je sem vedou nejrůznější motivy, mohou cítit jako doma.

Jana Hovorková

Setkávání ministrantů na Svaté Hoře

Když někdo začíná ministrovat, bývá obvykle ještě hodně malý. Když jsem si já usmyslil, že chci být ministrantem, tak mě můj taťka přivedl k panu faráři do sakristie, který byl moc rád, že budu ministrovat... Kolikrát se mi stalo, že jsem při dlouhé promluvě usnul a málem spadl i ze židličky, zapomněl zazvonit na zvonek nebo zakopl o sukni... Takto asi začíná většina malých ministrantů. Byli tam ale i starší ministranti, kteří mi pomohli v prvních krůčcích. Tak to má být, že starší ministranti pomáhají těm mladším. Je totiž hodně věcí, které je třeba vysvětlit, pochopit a naučit se.

My jako ministranti máme tu obrovskou výhodu, že můžeme být tak blízko Pánu Ježíši, což by mělo být naším celoživotním programem. Ministranti by měli být čilí, veselí a hbití, obzvláště pak ráno, když zvonek volá z vyhrátých peřin, aby každý byl včas připraven u oltáře.

Papež Benedikt XVI. vyzdvihl tyto myšlenky na letošní evropské ministrantské pouti v Římě slovy: „*Drazí ministranti a ministrantky, vy jste ve skutečnosti Ježíšovy-mi apoštoly už nyní! Když se účastníte liturgie a konáte svou službu u oltáře, všem nabííte svědectví. Váš postoj usebranosti, vaše zbožnost vycházející ze srdce je vyjadřována úkony, zpěvy a odpověďmi, pokud jsou vykonávány správně a ne roztržitě, mechanicky.*

Toto všechno je pak vaše svědectví, které se lidí dotýká. Pouto přátelství má svůj pramen a vrchol v Eucharistii. Vy jste v Eucharistii Ježíšovi velmi blízko a to je největší znamení jeho přátelství ke každému z nás. Nezapomínejte na to. A proto vás prosím, nezvykejte si na tento dar, aby se nestal rutinou, o níž se ví, jak funguje, a přijímá se automaticky. Snažte se každý den znovu odhalovat, že se zde děje něco obrovského, že je uprostřed nás živý Bůh, že mu můžete být nablízku a usilovat o to, aby jeho tajemství bylo slaveno a dospívalo ke konkrétním lidem” (Generální audience Benedikta XVI., 2. 8. 2006).

A takových správných ministrantů a ministrantek je na Svaté Hoře mnoho. Abychom toho společně více zažili, objevili a naučili se spoustě nového, budeme se scházet v našem týmu ministrantů.

Zopakujeme si mešní řád, abychom přesně věděli to, co má ministrant dělat během mše svaté. Naučíme se správné liturgické postoje sezení, klečení či stání a také poznávat liturgické předměty jak česky tak latinsky. Dále se připravíme na zvláštní události, jako jsou křest, bířmování nebo svatba. A zvláště se pak zaměříme na Boží Tělo, Korunovaci a poutní slavnost.

Budeme znát základní informace z historie i současnosti Svaté Hory, abychom věděli co, kdy a kde. Naučíme se komunikaci v cizích jazycích, abychom byli nápomocni poutníkům a turistům ze zahraničí. Poznáme Svatou Horu i z “druhé stránky”: podíváme se do kláštera, vylezeme na zvonici, kůr i oratoře, navštívíme také „hlídače Svaté Hory” – leonbergý.

Pomůžeme při Tříkrálové sbírce: po příkladu Tří mudrců z východu půjdeme s kasičkami podpořit dobrou věc.

Budeme také sportovat na kolech, půjdeme si zabruslit a budeme hrát hry všeho druhu. Společně poběžíme Prahou v rámci Prague International Marathon, abychom byli připraveni na štafetový běh Božího Těla – Corpus Domini 2007, Praha – Řím – Orvieto.



Objevíme krásy našeho okolí jako Brdy, Plešivec nebo Památník Vojna. Navštívíme Prahu a její nejzajímavější kostely a památky, Plzeň během oslav Osvobození a také Karlštejn. Vydáme se i po stopách redemptoristů na Králičky, do Tasovic nebo do Vídně.

Náš tým ministrantů se bude scházet každou sobotu na mši svaté v 9 hodin a poté bude setkání pokračovat od 10 hodin ve farním sále na Svaté Hoře.

Josef Hovorka

Kontakt:

e-mail: ministranti@svata-hora.cz

tel.: + 420 775 921 675

Děti v kostele

Krátký úvod

Otázka účasti dětí na bohoslužbách a jejich chování byla řešena již mnohokrát v různých více či méně povedených diskusích, avšak nejčastěji nedospěla k žádnému závěru. Proč tomu tak je? Patrně je zbytečné rozvíjet složité argumentace pro a proti účasti dětí různého věku na bohoslužbách. Stejně tak dokazování za pomoci biblických citátů vytržených z kontextu poukazuje na necitlivost každé ze zúčastněných stran. Nerad bych se proto v tomto krátkém zamyšlení jakkoli vyjadřoval ke kterékoli z proběhlých diskusí k tomuto tématu. Rád bych spíše poukázal na jeden z hlavních úkolů každého z nás křesťanů, a tím je naplnění přikázání lásky, které je mezi všemi přikázáními tím největším. A to lásky, prosím, jak k bližnímu, tak ale i, a především, k Bohu.

Dlouhá stať

Žádná forma kritiky nebo jakákoli direktiva nebude v řešení tohoto problému tak účinná, jako důsledné uplatňování pravidla křesťanské lásky a společenství současně. Budeme-li totiž chtít poskytnout druhému stejně krásný prostor k modlitbě a prožití bohoslužby, první, čím se budeme zabývat, budou potřeby našeho bližního. Je-li pak potřebou našich bližních při mši svaté slyšet všechna slova kněze, zpívat v prostředí, kde nejsou překřikováni různorodým žvatláním, a vnímat chvíle ticha bez rušení zvuky padajících autíček a otrásajících se dveří zpovědnic, zamyslí se mladý křesťan, praktikující lásku v křesťanském společenství, zda by přece jen nemohl pro tyto potřeby svého bližního něco udělat.

Láska k Bohu jistě zahrnuje i respektování faktu, že bohoslužba, nebo lépe řečeno bohoocta, má apriori svá určitá pravidla, zejména pokud se týká její důstojnosti. Obě strany v tomto musí udělat krok vpřed. Důstojnost jistě není účast osob bez zájmu mluvit, zpívat, ale často i naslouchat a vnímat, osob, které nestojí příliš o prožití bohoslužby ve skutečném společenství, ale spíše jako jedna osoba mezi mnoha jinými. Společenství ale nevzniká ani nekritickým zapojením různých věkových skupin bez ohledu na jejich schopnost respektovat ostatní účastníky.

Dále pak věřící, kteří jen těžko snášejí hladinu šumu až hluku, kterou vytvářejí kojenci, batolata i starší děti, ve svém hlučení, často nepřilíš omezování rodiči, by měli na ony rodiče pamatovat především v modlitbě (mně toto pomohlo výrazně odbourat hlasité kritiky, které jsem hlučícím rodinám uděloval z kůru během mše, ač si stále myslím, že právem, avšak způsobem nehodným situace...). Měli by s mladými rodiči na toto téma často a klidně (mimo mši svatou) hovořit. Vysvětlit jim, že chápání situace „my chceme být na mši svaté jako rodina a tvořit společenství“ často znamená značně ochromit společenství s ostatními účastníky bohoslužeb méně apatickými vůči dětskému křiku. Že křesťansky tváříci se motiv

„chceme být jako rodina pohromadě“ může znamenat v jiném kontextu „nechceme respektovat potřeby jiných, ale chceme, aby oni respektovali ty naše“.

Úloha kněží je v této situaci nezaviděnlivá. Často spočívá pouze v trpění, jelikož kněz si z různých výše uvedených důvodů může nejméně dovolit něco říci. Víť však, že i ti kněží, kteří děti nejvíce v chrámu vítají (jako ostatně my všichni jejich přítomnost vítáme, pečují-li o jejich chování rodiče přiměřeným způsobem), se pak často těžko nebo vůbec mohou soustředit na modlitby, texty, kázání. Krajní variantou jejich snahy o spojení účasti mladých katolíků s možností „proslyšet“ se bohoslužbou je stavba dětských kaplí, jakýchsi nedělních jeslí kombinovaných s kulturní formou separace, kde je možné shlédnout přímý přenos bohoslužby.

Bylo by možné dlouho pokračovat, ale nač? Řešení je tak prosté, i když v praxi dosti náročné k provedení – vyžaduje vlastnosti poněkud zapomenuté: pokoru a ohleduplnost. A to z obou stran. A především onu křesťanskou lásku. Aplikujme tedy všichni lásku nejen k sobě, ale stejnou měrou i k druhým v našem křesťanském společenství! Budeme se tak moci ztotožnit s textem, zhudebněným P. Karlem Břízou, hojně a s radostí zpívaným Svatohorským sborem. Nadpis zní: Láska v křesťanském společenství. A text skladby: Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh.

Krátký osobní dovětek

Autor si dovoluje připomenout, že ve své rodině rovněž řeší otázku „děti při mši svaté“. Zatím pouze s jedním dítětem. Dosud s Boží pomocí úspěšně. Autor považuje za důležitější, že se tento problém snaží skutečně řešit, než že se mu (a jeho manželce a dceři, pochopitelně) prozatím daří jej řešit, jak se domnívá, úspěšně. Autor podotýká, že není jediný, kdo se tento problém snaží řešit a je snad při tom i úspěšný. Autor je současně varhaníkem a trpí podobně jako jiní, kteří nejsou varhaníci, ale jsou praktikující křesťané. Autor chápe, že nejpravděpodobnější reakcí na tento článek budou písemné či ústní odpovědi. Největším autorovým přáním však je, aby ten, kdo jakkoli nesouhlasí s popisem situace nebo cestou k jejímu řešení zde navrženou, svým postojem a chováním namísto slovního projevu dokázal neoprávněnost jeho námitek. Autor prosí o pochopení a změnu přístupu všech zúčastněných stran. A o modlitbu za něj samého.

Pavel Šmolík



Dobrá kniha:

Joachim Wanke: *Obtíže a šance církve v dnešním světě*

(Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006)

Joachim Wanke, biskup v Erfurtu v německém Durynsku, je mezi pastoraálními teology v našich zeměpisných šířkách opravdu pojmem. Erfurt je diecéze, kde katolíci žijí v diaspoře, čili ve velmi malém počtu mezi křesťany jiných vyznání. Erfurt a okolí je tradičně luteránská oblast a po čtyřiceti letech komunismu jedno z nejsekularizovanějších míst v Evropě. Wanke jako biskup se často nachází v situacích, kdy lidé nerozumí nejzákladnějším symbolům křesťanství, které my katolíci chápeme naprosto přirozeně a podvědomě. Joachim Wanke je schopen přesně pojmenovat ale také srozumitelně předat analýzu situace ve své diecézi i v postkomunistické Evropě vůbec.

Kniha *Obtíže a šance církve v dnešním světě* je už jeho druhou knihou, která vyšla v Karmelitánském nakladatelství. První knihou byl titul *Postavit světlo na svícen* (2005). Kniha *Obtíže a šance církve v dnešním světě* obsahuje tři přednášky biskupa Wankeho, které byly předneseny v letech 2003 – 2004 při nejrůznějších příležitostech. Pro mě jako pro kněze, který v některých oblastech lidské komunikace nepochopitelně naráží na neporozumění a předsudky, znamenala tato publikace možnost vstoupit do myšlení lidí, kteří s církví mají společné málo nebo vůbec nic.

Možná se všichni po letošních volbách, ve kterých křesťanská strana KDU-ČSL zaznamenala neúspěch, můžeme ptát po identitě křesťanské strany jako takové. Co na to biskup Wanke? „*Čím více se křesťané dostávají do menšinové společenské role, tím silněji se hlásí ke slovu otázka, zda křesťanská představa hodnot stále ještě může být závazná pro většinu. Před zmíněným problémem stojí i strany, které se ve svém volebním programu výslovně hlásí ke křesťanskému přesvědčení. Mohou a mají přijímat i nekřesťany? Křesťanskodemokratická unie (CDU) to jakožto strana lidová bude muset udělat. Jenže okamžitě se nabízí otázka, jak dalece se podaří získat nekřesťanské členy pro programové prohlášení strany, které bude alespoň do určité míry ve vztahu ke křesťanskému přesvědčení, případně hodnotovému žebříčku. (...) Při hledání vzorů pro podobná zařízení se pak často strhne živá diskuse: Jde nám křesťanům o to přivlastnit si ty ostatní nebo je třeba chápat přívlastek křesťanský (...) pouze jako nabídku, která platí i pro nekřesťany? Právě u nás (...), kde křesťané odedávna tvořili vždycky jen menšinu, se*



nejedna křesťanská organizace musí nad touto otázkou důkladně zamyslet“ (s. 39 – 40).

Joachim Wanke se dále zabývá – kromě jiných témat – také tím, čím to je, že se mění společnost a proměňují hodnoty. Domnívá se, že je to dáno mnoha vymoženostmi moderní doby. Píše: *„Například rozšíření vzdělání (samozřejmě v souvislosti s dalšími činiteli) má za následek rozšíření prostoru lidské svobody. Tím se ale také mění úroveň požadavků na osobní, společenskou a politickou svobodu. To zpětně ovlivňuje například partnerské vztahy a závazné jednání v soukromé i veřejné oblasti v tom smyslu, že se klade větší důraz na svobodu jednotlivce v otázce sociálních a rodinných závazků. Lidé jsou si pak v daných případech navzájem méně na obtíž. Například prostřednictvím liberalizovaného rozvodového práva se mohou dvojice rychle rozvést. Jenže to všechno má i svůj rub: lidé jeden druhého méně podporují a chrání. Rozšíření prostoru svobody také působí, že jsou lidé na jedné straně méně vázáni, zatímco na druhé straně jsou více odkázáni sami na sebe. Jiným příkladem souvislosti společenských změn s posunem hodnot mohou být změny ve světě práce. Automatizace a zavádění počítačových systémů do mnoha pracovních procesů osvobozuje člověka od úžasného množství pracovních úkonů. Tím se na jedné straně převádí důraz kladený na pracovní činnost spíše na využití volného času – hovoříme dnes o ‚hodnotách volného času‘ – a na druhé straně už není práce pokládána za přednostní místo pro naplnění smyslu života a životního štěstí. V popředí úsilí už není zajištění života, nýbrž hodnoty sloužící seberealizaci, ať se to týká zacházení s věcmi nebo kontaktu s osobami“ (s. 42 – 43).*

Tato kniha je možná na první pohled pro běžného čtenáře náročná, ale odhaluje nám netušené souvislosti mezi naším zklamáním z okolního „pohanského světa“ a životem lidí, kteří nebyli nikdy evangeliem formováni. Právě dobrý rozbor situace a chování lidí je předpokladem dobrého přístupu k nim při hlásání Kristovy radostné zvěsti. A to se netýká jen kněží, ale každého z nás, kdo jsme byli pokřtěni.

P. Stanislav Příbyl, CSSR

Konec dobrý, všechno dobré

Blíží se konec roku a je pomalu čas se ohlédnout, zamyslet se nad tím, co se nám podařilo, nakolik jsme byli úspěšní, co se nám nepovedlo, a s tímto vědomím vykročit do roku nového, s novým elánem a odhodláním, abychom se poučili a vyvarovali těch chyb, které snad byli zbytečné a možná i hloupé. Ne, nebojte se, nespletl jsem si datum, a dnes není ani svátek sv. Silvestra. Mám na mysli konec liturgického roku, který má také svou strukturu, svůj počátek i konec, a který je bohužel možná trochu ve stínu roku občanského.

Liturgický rok je v zásadě rozdělen na několik větších či menších celků. Začíná dobou adventní, následuje doba vánoční, pak doba postní, velikonoční, svatodušní a mezi tyto slavnostnější celky jsou samozřejmě vloženy různé příležitostné slavnosti, svátky svatých a podobně. Tato období jsou ještě proložena takzvanými dny liturgického mezidobí.

Struktura liturgického roku není nahodilá, ale má svou logiku vycházející z teologie a dějin spásy. O tom, že středem našeho náboženského života je Bůh a Boží Syn Ježíš Kristus, je pro nás samozřejmé, říkáme tomu, že naše náboženství je kristocentrické, zaměřené výhradně na osobu Ježíše Krista. O těchto skutečnostech a Božím zjevení a působení vůbec se můžeme dočíst především v Písmu svatém.

Písmo svaté začíná knihou Genesis, která hovoří o stvoření světa a člověka a o tom, že člověk je stvořen k Božímu obrazu, tedy že není tvorem předurčeným k zániku. Člověk, který se narodí, sice tělesně zemře, ale protože má v sobě nesmrtelnou duši, je stvořen pro věčnost.

Poslední knihou Písma je kniha Zjevení sv. apoštola Jana. Tato kniha má eschatologický obsah, to znamená, že popisuje věci a události týkající se konce světa, druhého příchodu Ježíše Krista (parusie), Posledního soudu, věčnosti, toho, co bude ovlivňovat náš stav po smrti. V této knize Ježíš mimo jiné o sobě říká: „*Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec*“ (Zj 22, 13). Zde se pomalu blížíme k základnímu rysu, podle kterého je uspořádán i liturgický rok a podle něhož by měl vlastně být uspořádán i náš život a jeho plynutí. Měl by směřovat od něčeho k něčemu. Od stvoření, křtu, lidské bídy, bolesti, radosti, smrti k slavnému vzkříšení, a to vše by mělo být doprovázeno Ježíšovým Duchem. Celý liturgický rok je tedy obrazem naší životní pouti, ne zcela ve smyslu času, ale spíše svým obsahem, o který nám jde především.

Naši vstupní bránou do života, tedy náboženského života, pokud jej chceme žít či to chtějí naši rodiče, je křest, přijetí Ježíše Krista jako našeho Pána a Spasitele. Tomu, že přijímáme do svého života Ježíše Krista tak, jako ho přijala Panna Maria, odpovídá první období liturgického roku, období přípravy a očekávání narození Ježíše. Slovo „advent“ znamená v latině příchod. Stejně tak i ten, kdo se připravuje na křest, na to, že se křtem v jeho duši narodí Bůh, je v pozici člověka, který s touhou očekává příchod Spasitele.

Po době adventní přichází samotný fakt narození Ježíše Krista, Spasitele, který je zárukou naší spásy, samozřejmě za předpokladu naší věrnosti slibům daným při křtu a ochoty následovat Ježíše Krista. Dalším obdobím, které následuje, je doba postní, na niž navazují velikonoční svátky, kdy si připomínáme umučení, smrt a zmrtvýchstání Ježíše Krista. Asi od 2. století se začala rýsovat liturgie těchto velikonočních událostí,



a to v době, o které se soudilo, že je skutečným výročním tohoto zásadního bodu dějin lidstva. Z toho vyšla potřeba se na tyto nejdůležitější křesťanské svátky připravit, a tak vzniklo postní období, jehož čtyřicetidenní podoba se ustálila v 5. století. Například sv. Atanáš (295-373) napomíná v listě obyvatele Alexandrie, aby se čtyřicet dní postil.

Následuje Slavnost Sslání Ducha svatého, která se slaví padesát dní po Velikonocích a vychází opět z Písma, kde čteme, že se Ježíš po svém Zmrtvýchvstání čtyřicet dní zjevoval svým učedníkům, a slíbil jim, že pošle Ducha Utěšitele. A jsme u konce liturgického roku, samozřejmě s vynecháním neméně důležitého liturgického mezidobí, stejně jako i jiných svátků.

Úplným závěrem je Slavnost Ježíše Krista Krále. Ježíš se po svém životě v těle vrátil ke svému Otci do Božího království, prožil svůj život zde na zemi a nám zanechal vše, co je potřeba k tomu, abychom jej nejenom následovali, ale jednou se s ním setkali i tváří v tvář. To je smysl celého lidského žití: dojít k setkání s Bohem. Všechny aspekty života, které jsem na pozadí liturgického roku ve velmi zjednodušené formě prošel, jsou pro nás vodítkem. Tak jako se slaví svátek sv. Silvestra na konec občanského roku, neměl by se o nic méně slavít svátek konce liturgického roku, Slavnost Ježíše Krista Krále. Vždyť ono kralování je přislíbeno i nám, za předpokladu již zmíněné věrnosti Kristu. To je mnohem radostnější zjištění mající hodnotu věčnosti. Vezměme si tedy k srdci, že koloběh liturgického roku ustálený v takové podobě, v jaké jej známe dnes, je pro nás skutečně celoročně důvodem k naplňování všeho, co nás čeká a na co se můžeme těšit.

Roman Janáč, CSsR

KATECHEZE O MŠI SVATÉ XXI.

Wojciech Zagrodzki, CSsR, Janusz Serafin, CSsR

Obřady svatého přijímání III.

Obřad přijímání, při němž kněz i věřící přijímají chléb, který se stal Kristovým Tělem, je přirozeným důsledkem všeho, co se dělo před tím. Chléb přece není k ničemu jinému než k jídlu. Ježíš dal při Poslední večeři apoštolům k jídlu chléb, který se stal jeho Tělem, a už dříve vyzýval všechny, aby se tímto svatým chlebem živili, a dokonce je varoval, že v opačném případě nedojdou do života věčného. A tak je eucharistická hostina integrální součástí mše svaté. Proto je politováníhodná a dokonce šokující, že mnoho věřících vůbec necítí potřebu přistoupit k svatému přijímání a dokonce ani tehdy, když nemají žádné formální překážky. Je to, jako kdyby někdo přišel ke známým na návštěvu a když by bylo všechno připraveno k večeři, tak by se rozloučil a odešel.

Před svatým přijímáním se třikrát opakuje zvolání: „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa...” V Janově evangeliu nazývá Beránkem Božím Jan Křtitel Ježíše. Obraz beránka, tohoto milého a příjemného zvířete, v nás vyvolává sentimentální náladu, ale je třeba, abychom si uvědomili, že to bylo obětní zvíře, které bylo v den Paschy masově zabíjeno na nádvoří

jeruzalémského chrámu. Ježíš jako Beránek Boží je obětí, která je zabitá za nás a za naše hříchy, krvavě a krutě umučený na kříži právě v té době, kdy tekla potokem krev beránků, obětovaných v den Paschy. Eucharistie je opakováním a zpřítomněním této svaté oběti Božího Beránka, a to si připomínáme, když říkáme: „Beránku Boží...“ Je to zvlášť důležité v dnešní době, kdy lidé neradi mluví o oběti, sebezáporu, kříži, což, a to docela v hojně míře, proniká i do našich kostelů.

Když věřící říkají výše uvedená slova, kněz láme hostii. Toto gesto na jednu stranu navazuje na oběť smrti Ježíše Krista, na druhou stranu opakuje to, co on sám učinil při Poslední večeři – lámal a rozdával chléb apoštolům. Dělal to koneckonců i dříve i později. Toto gesto jeho učedníkům tak srostlo s ním samým, že jej po něm okamžitě poznali v Emauzích, i když jej předtím podle jeho slov poznat nemohli. Pro prvotní křesťany to bylo tak důležité gesto, že nazývali eucharistii prostě „lámáním chleba“. Samozřejmě, chléb nelámeme jen tak, ale proto, abychom jej mohli rozdávat. V tomto prostém Ježíšově gestu se soustředil veškerý smysl Ježíšova života, protože ono bylo vlastně takovým gestem rozdávání se. I když se v liturgických obřadech, na rozdíl od současných filmů, literatury a masmédií, slovo „lásky“ neobjevuje tak často, přesto je přítomná od začátku do konce a především právě v tomto gestu lámání a rozdávání Kristova Těla všem, kteří je chtějí přijmout. „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna...“

*(Převzato z pastorační a teologické revue polských redemptoristů „Homo Dei“),
přeložil a upravil Stanislav Příbyl, CSsR*

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2007

Při plánování exercicií na rok 2007 jsme se rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tématicky. Všechny uvedené kurzy pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 26. 1. – 29. 1. Posvěcení času (pro ty, kteří se chtějí začít modlit breviář, a nevědí jak) – P. Petr Beneš, CSsR
- 22. 2. – 25. 2. „Budou vzhlízet ke mně, kterého probodli.“ (uvedení do postní doby) – P. Petr Beneš, CSsR
- 5. 3. – 9. 3. „On nás miloval dříve.“ (pro manželské páry a osoby žijící v manželství) – P. Vladimír Málek
- 12. 3. – 14. 3. Setkání pastoračních asistentů – P. Vladimír Málek
- 25. 3. – 28. 3. Exercicie pro varhaníky a kostelní spolupracovnice – P. Oldřich Máša (Opavská varhanická škola)
- 1. 5. – 5. 5. Učení o Marii (spiritualita mariánských dogmat) – P. Petr Beneš, CSsR
- 20. 5. – 24. 5. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 29. 5. – 2. 6. „To činite na mou památku.“ (jak se modlit mši svatou) – P. Petr Beneš, CSsR
- 11. 6. – 15. 6. City v duchovním životě (pro ženy) – P. Josef Michalčík, CSsR
- 18. 6. – 22. 6. Exercicie pro ženy – P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 16. 7. – 20. 7. „Pojďte a uvidíte.“ (o duchovním doprovázení pro katechety, pedagogy, studenty pedagogických oborů a pastorační asistenty) – P. Petr Beneš, CSsR
- 13. 8. – 18. 8. Exercicie pro pedagogy a katechety – P. Jaroslav Brož
- 19. 8. – 25. 8. Exercicie pro kněze – P. Jaroslav Brož
- 3. 9. – 7. 9. Exercicie pro ženy – P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 12.10. – 14.10. Setkání pastoračních asistentů – P. Vladimír Málek
- 23.10. – 27.10. „Nalomenou třtinu nedolomí.“ (dny duchovního povzbuzení, sdílení a modlitby pro ty, kterým se momentálně jejich kříž zdá až příliš těžký) – P. Petr Beneš, CSsR
- 4.11. – 10.11. Exercicie pro kněze – P. Vladimír Málek

11. 11. – 17. 11. „Kněz a jeho osobní vztah ke Kristu“ (exercicie pro kněze) – kardinál Miloslav Vlk
 22. 11. – 25. 11. Exercicie pro zdravotníky a pracovníky ve zdravotnictví – Mons. Aleš Opatrný
 25. 11. – 30. 11. „Duchovní život kněze“ (exercicie pro kněze) – Mons. Josef Žák
 2. 12. – 6. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
 6. 12. – 9. 12. „Hle, tvůj král přichází.“ (uvedení do adventní doby) – P. Petr Beneš, CSsR

Významné akce a poutě

8. 12. Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny
 prvotního hříchu
 – mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00
9. 12. 6.00 Roráty
16. 12. 6.00 Roráty
23. 12. 6.00 Roráty
24. 12. 4. neděle adventní – mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00 a 11.00
24. 12. 16.00 Štědrovečerní mše
25. 12. Boží hod vánoční – mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00
 a 15.30, nešpory v 16.15
26. 12. Svátek sv. Štěpána – mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00
 a 15.30
31. 12. Svátek Svaté Rodiny – mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00,
 11.00 a 15.30, nešpory v 16.15
31. 12. 22.30 Mše svatá na začátek občanského roku
1. 1. 2007 Slavnost Matky Boží Panny Marie
 – mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30
6. 1. Slavnost Zjevení Páně (Tří králů)
 – mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00
7. 1. Svátek Křtu Páně – mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00
 a 15.30, nešpory v 16.15
16. 6. – 17. 6. Korunovace (275. výročí)
18. 8. – 19. 8. Poutní slavnost

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

21. 12. 15.00 – 7. 1. 17.00 Výstava betlémů (muzeum a Mníšecká kaple)
24. 12. 16.00 F. X. Brixi: Missa in D, koledy
25. 12. 9.00 J. V. Rathberger: Missa civilis, pastorely
26. 12. 16.30 Vánoční koncert Svatohorského chrámového sboru:
 F. X. Brixi: Missa in D, J. Křička: Panenka Maria po světě
 chodila, K. Stecker: Koleda, pastorely českých autorů
6. 1. 18.00 Tříkrálový koncert: půlhodinka s tříkrálovou hudbou napříč
 staletími



Bohoslužby na Svaté Hoře

- Neděle:** 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. V 15.00 hodin modlitba posvátného růžence. V 16.15 hodin zpívané nešpory
- Pondělí - sobota:** 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. V 16.30 hodin modlitba posvátného růžence.
- Každý pátek** v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svaté je adorace.
- V postní době** je křížová cesta v pátek od 16.15 a v neděli od 14.45 hod.
- Příležitost ke svátosti smíření:** půl hodiny přede mší svatou. Na požádání kdykoli.
- Svátost křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
- Svátost manželství:** Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

Úřední hodiny farního úřadu:

Pondělí – pátek: 9 – 12; 13 – 15.30 hod.

Svatohorské poutní muzeum

Stálá expozice a sezónní výstavy; Prodejna knih a poutního zboží

- Zajišťuje:** Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261
- Odpovědná osoba:** Alena Heverová
- Tel.:** +420 318 429 943 nebo mobil +420 731 619 800
- e-mail:** prohlidka@svata-hora.cz
- Po – So** I. – III. IV. – V. VI. – VIII. IX. – X. XI. – XII.
10 – 15 9 – 16 9 – 17 9 – 16 10 – 15
- Ne** I. – XII. 9 – 17

Průvodcovská služba

IV. – IX. v otevírací době stálé expozice; poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s průvodcem.

Prohlídku větších skupin je vhodné rezervovat. Po předchozí domluvě je možné zajistit prohlídku i mimo otevírací dobu. Všechny rezervace je nutné objednávat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50,- / 30,-; cizojazyčný výklad: 70,- / 50,-; rodinné vstupné: 130,-; děti do 6 let zdarma.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II. – 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbyl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s.r.o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a.s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800.
Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

STAVBA NOVÝCH VARHAN NA SVATÉ HOŘE

I. ETAPA - MOBILNÍ CHÓROVÝ NÁSTROJ

Jak budou nové varhany vypadat?

Nástroj se bude skládat z následujících základních modulů:

- Horní positiv s vlastní klaviaturou - 5 rejstříků
- Spodní positiv s vlastní klaviaturou - 5 rejstříků
- Podium s pedálovou klaviaturou a měchem - 1 rejstřík

Navíc bude pořízen:

- Druhý postament (spodní díl) s měchem a ventilátorem pro samostatné využití horního positivu.

Možnosti kombinace modulů:

- všechny moduly společně - dvoumanuálový positiv s pedálem
- horní positiv na vlastním postamentu, dolní positiv s pedálem - dva samostatné jednoduálové nástroje, libovolný z nich s pedálem

Rejstříková dispozice a materiály píšťal:

Horní positiv:	Copula maior	8'	dřevo, krytý
	Principal	4'	Sn, od F v prospektu
	Nassat	3'	Sn, kryt
	Octava	2'	Sn
	Mixtura	3 fach	Sn
Spodní positiv:	Copula maior	8'	dřevo, krytý
	Quintadena	8'	Sn, krytá
	Flauta minor	4'	dřevo, otevřený
	Spitzflet	2'	Sn
	Quinta	1 1/3'	Sn
Pedál:	Principallas	8'	dřevo, otevřený
Ladění:	a' 440 Hz při 18 °C, ladící temperatura nerovnoměrná		
Rozměry (v/š/hl):	2600/1400/1825 mm		
Materiál skříně:	dub		
Povrchová úprava:	voskování, řezby částečně zlacené		
Začátek stavby:	září 2006		
Dodací lhůta:	září 2007		
Záruka:	doživotní		
Cena:	3.439.100 Kč / 114.500 € (včetně DPH)		

Více informací o stavbě chórových varhan najdete na straně 14 v tomto čísle časopisu.

